

EL VINE PE NORI ! ...

de Aurel Micurescu

(continuare din numărul trecut)

Promisiunile Domului pentru cei ce vor birui

Celorlalți din Tiatira care nu au fost întinați de învățătura Izabelei Domnul le spune: *“Nu pun peste voi altă greutate. Numai țineți cu tărie ce aveți”*. Cu alte cuvinte Domnul le spune că în mijlocul practicilor imorale, păgâne, persecuțiilor, ei trebuie să stea tari, neclintiți, până la capăt, neîntinați de lume. Cât de dramatic este atunci când aflăm că creștini care l-au cunoscut pe Domnul de 30 sau 40 de ani sunt în crize spirituale, cad în păcate și nu mai continuă să trăiască pentru Domnul.

De multe ori suntem tentați să facem ceea ce fac ceilalți din jurul nostru, să cedăm ispitelor, să abandonăm în fața încercărilor, dar noi trebuie să rămânem credincioși Domnului în orice situație, *“numai țineți cu tărie ce aveți până voi veni”* este îndemnul Domnului.

Cele șapte scrisori adresate bisericilor se sfârșesc cu una sau mai multe promisiuni din partea Domnului. Versetele 26 și 27 spun: *“Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele îi voi da stăpânire peste Neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fer și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu putere de la Tatăl Meu”*. Domnul ne va da stăpânire într-o zi peste Neamuri.

Pe deasupra, este promis Bisericii din Tiatira, luceafărul de dimineață. Cine este luceafărul de dimineață? În Apocalipsa 22:6 aflăm că este însuși Isus Hristos. *“Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață”*. Acesta vine dimineața. Noaptea, plânsul și durerea au trecut. Nu mai este mult până când albastrul cerului va fi inundat de prezența Domnului și a îngerilor Lui. Cerul își va schimba culoarea din albastru, în galben auriu strălucitor. Trâmbița va suna, morții vor învia iar noi cei vii vom fi transformați și-L vom întâlni pe Domnul în văzduh.

BISERICA MOARTĂ

Scrisoarea adresată Bisericii din Sardes
Apocalipsa 3:1 6

Sardes așezare geografică, trecut istoric

Cu șapte sute de ani înainte ca această scrisoare să fie adresată Bisericii, Sardes a fost unul din cele mai frumoase orașe ale lumii antice. Orașul era așezat în mijlocul câmpiei din valea râului Hermus. La nordul acestei câmpii se ridica coasta muntelui Tmolus, de la care porneau o serie de dealuri care formau un podiș îngust. Pe vârful acestor dealuri era așezat orașul Sardes la o altitudine de 460 metri (1500 feet). Datorită așezării geografice orașul Sardes avea o bună apărare naturală și cetatea era de necucerit. Se spunea că orașul Sardes era ca un turn de veghe peste valea râului Hermus.

Între timp orașul a crescut și s-a extins și în vale. De fapt, Sardes sau Sardeis, în limba greacă este un substantiv la plural deoarece existau două orașe, unul în deal și altul în vale, jos. Cuvântul Sardes înseamnă scăpare. Prin orașul de jos curgea râul Pactolus și se spunea că în acele zile se găsea aur în apele râului. Unul dintre cetățenii acestui oraș a fost Xerxis, un general celebru al antichității, precum și Felis un filozof grec.

Unul dintre cei mai faimoși regi care a domnit în Sardes a fost Croesus, al cărui nume a rămas în proverbul: *“Așa bogat ca și Croesus”*. În timpul lui, Sardes, a ajuns la cea mai mare glorie, dar și la dezastru. Solon, un filozof grec a vizitat Sardesul și i s-a arătat frumusețea orașului. El a observat, însă, încrederea oarbă pe care Croesus și poporul său au avut-o, că nimic în lume nu poate să stea în fața splendorii cetății Sardes. Solon a spus lui Croesus: *“Să nu numești un om fericit până nu este mort”*. Aceste cuvinte au devenit o zicală celebră. Croesus s-a angajat într-un război cu Cyrus al Persiei, război

care a dus la pierzarea orașului Sardes. Deși Croesus a fost avertizat, el totuși a căutat să-și realizeze ambițiile militare și a cerut sfatul oracolului din Delfi care i-a spus: "Dacă tu vei trece râul Halys, vei distruge un mare imperiu". Croesus a crezut că aceasta este o profeție în favoarea sa, dar de fapt aceasta a dus la căderea sa personală și a faimosului său oraș. El a trecut râul Halys și s-a luptat împotriva perșilor și a fost bătut dar pentru el aceasta nu a fost ceva grav pentru că s-a retras în fortăreața sa, de unde plănuia să atace din nou pe perși.

Cirus, regele Persiei, a asediat Sardesul paisprezece zile, după care văzând că orașul este de necucerit, a oferit o mare recompensă oricui va găsi o cale de a intra în oraș. Un soldat din armata sa, pe nume Hyeroeades, a văzut un soldat sardian care și-a scăpat coiful de pe cap și s-a coborât jos de pe stâncă, în vale, pentru a-l recupera. În acea noapte, în acel loc, acest soldat a condus un grup de soldați persani pe înălțime și descoperind că de fapt cetatea nu era păzită, soldații persani au deschis porțile cetății și astfel Sardesul a căzut. Așa că, nu la voia întâmplării, Isus le spune: "*Veghează și întărește ce rămâne*". Locuitorii din Sardes trebuiau să știe o lecție din trecutul lor istoric.

Versetul 1 spune: "*Iată ce zice Cel ce are cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele*". Când am studiat capitolul 1 am spus că se referă la Duhul Sfânt, și la lucrarea Sa perfectă, șapte este un număr al perfecțiunii. Este o reamintire că Duhul lui Dumnezeu este prezent în cele șapte biserici. Dumnezeu reamintește Bisericii din Sardes: "Eu sunt Dumnezeu care sunt în posesia Duhului Sfânt și totodată Eu sunt Cel ce ține în mână cele șapte stele". Domnul are în mână controlul asupra celor șapte păstori ale celor șapte biserici.

Diagnosticul Bisericii

Încă de la începutul scrisorii observăm că este o adresare vehementă, care condamnă Biserica din Sardes: "*Știu faptele tale: îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu*". Dacă ne reamintim, Domnul nu are nici un cuvânt de acuzație la adresa bisericii sărace din Smirna, aceștia, în ciuda faptului că erau săraci lipiți pământului, erau totuși bogați în Hristos. Pentru Biserica din Efes, Pergam și Tiatira, Domnul are cuvinte de laudă precum și de condamnare, dar pentru Biserica din Sardes, Domnul are prea puține lucruri bune de spus. Erau doar câțiva din biserică, doar câteva nume care nu și au mânăjit hainele, dar în afară de aceștia nu are nici un cuvânt de laudă pentru ei.

Se pare că această biserică a avut cea mai bună reputație, dar Domnul nu spune lucruri bune despre ea.

Domnul denunță aparența exte-rioară a bisericii: "*Îți merge numele că trăiești*", dar în fond, înlăuntru, starea lăuntrică a bisericii este moartă. Această biserică a avut foarte mulți credincioși, așa ziși nominali adică creștini cu numele, dar în fond erau morți spiritual. Creștinii din Biserica Smirna erau expuși persecuției și morții în fiecare zi, dar era o biserică vie din punct de vedere spiritual. Biserica din Sardes era moartă, lipsită de viață, creștinii de acolo aveau o formă de evlavie, dar fără nici o putere.

Pe Domnul nu-L putem impresiona cu clădiri frumoase, elegante, care înlăuntru adăpostesc oameni morți spiritual. Profetul Isaia se adresează și spune lui Israel care venea să se închine Domnului în Templu: "*Domnul zice: Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și buzele, dar inima lui este departe de Mine, și frica pe care o are de Mine, nu este decât o datină omenească*". (Isaia 29:13). Deși exteriorul arată bine, Domnul este Cel ce ne examinează cu ochii Săi pătrunzători ca para focului și vede tot ce nu este bun în noi. Noi ne putem ascunde gândurile, intențiile și faptele față de oameni, nu însă și față de Dumnezeu.

Domnul a demascat faptele fariseilor, cărora le plăcea să facă milostenie și rugăciuni lungi în public pentru a fi văzuți de alții. În Matei 23, Domnul îi numește nebuni, orbi și morminte văruite, oameni care au în exterior o spoială de evlavie dar înlăuntru sunt plini de pizmă și răutate. Nici astăzi nu trebuie să mergem prea departe pentru că întâlnim astfel de creștini care au aceeași trăsătură caracteristică ca și a fariseilor: fățarnicia sau ipocrizia. Din cauza unor astfel de creștini de multe ori calea Domnului este vorbită de rău, aceștia sunt o piatră de poticnire pentru alții care nu se întorc la Dumnezeu. Noi, însă, trebuie să îl avem ca model pe Domnul Isus Hristos.

Îndemn la veghere

Domnul spune Bisericii din Sardes: *“Căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu.”* Cu alte cuvinte faptele acestor creștini erau incomplete, munca lor nu era îndeplinită până la capăt. Ei încă erau în faza de început, copii în credință, nematurizați spiritual. Această biserică nu a avut o creștere și maturitate spirituală. De aceea Domnul îi spune: veghează! Îmi aduc aminte când am fost militar și a trebuit să intru în postul de santinelă. A trebuit să fiu de gardă la paza unui depozit de muniții, și circula printre soldați zvonul că unii soldați au fost atacați în postul de santinelă și dezarmați. Așa că atunci când am intrat în post am patrat tot timpul și am privit cu vigilență în toate direcțiile pentru a nu fi atacat de cineva.

Tot așa și acestei biserici Domnul îi spune: vegheați, fiți treji, pentru că dușmanul sufletelor voastre este pornit să vă atace în permanență. *“Mijlocul să vă fie încins și făcliile aprinse”* spune Domnul, în Luca 12:35. Noi trebuie să fim înarmați, în stare de veghe, având mijlocul încins cu Adevărul, adică Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă cugetăm în permanență la el, ne ține departe de păcat. Făclia aprinsă reprezintă Duhul Sfânt. Cele zece fecioare trebuiau să aibă candelile aprinse și să aștepte pe mire, scrie în Matei 25. Dar cinci dintre ele nu și luaseră untdelemn de rezervă în vase și au ajuns în situația critică de a li se stinge candelile.

Pentru că mirele zăbovea, au cerut ulei celorlalte cinci fecioare, care le refuză categoric ajutorul, pare puțin cam egoistă comportarea lor. Ele spun: *“Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă și nici vouă, ci duceți-vă la cei ce vând untdelemn și cumpărați-vă”*. Între timp, însă, apare mirele și cele pregătite intră în odaia de nuntă, celelalte cinci fecioare vin mai pe urmă și cer mirelui să deschidă ușa. Dar mirele le răspunde: *“Nu vă cunosc”*. Comportarea mirelui pare deasemenea ciudată, neîndurătoare. Problema principală, cheie a celor zece fecioare era untdelemnul, Duhul Sfânt. El trebuie procurat înainte de venirea Mirelui, el este la dispoziția noastră acum, el se obține gratuit, la cerere.

Fecioarele înțelepte nu le-au putut ajuta pe cele nechibzuite pentru că numai Isus este în posesia untdelemnului, numai El îl poate da. În Matei 3:11 scrie: *“El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.”* După venirea Mirelui, Duhul sfânt va fi retras de pe pământ, de aceea cele cinci fecioare nechibzuite n-au mai găsit untdelemn.

(va urma)

Nr.189/Iunie 07